

Nr 24

Regeringens proposition om godkännande av en överenskommelse om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder;

beslutad den 16 oktober 1975.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

KJELL-OLOF FELDT

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner en överenskommelse om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder.

HANDELSDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1975-10-16

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden Sträng, Andersson, Johansson, Aspling, Lundkvist, Geijer, Bengtsson, Norling, Lidbom, Carlsson, Feldt, Sigurdsen, Gustafsson, Zachrisson, Leijon, Hjelm-Wallén

Föredragande: statsrådet Feldt

Proposition om godkännande av en överenskommelse om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder

Inledning

På initiativ av ett antal utvecklingsländer hölls i Genève i november 1974 ett möte mellan ministrar från ett antal järnmalmsexporterande länder. Sverige deltog i mötet. Vid ministermötet tillsattes en kommitté som skulle utreda formen och reglerna för en organisation för järnmalmsexporterande länder. Inom kommittén utarbetades en rapport om grundandet av en sådan organisation. Rapporten lämnades i april 1975 till ett nytt ministermöte. Detta godkände texten till en överenskommelse. Slutakten från ministermötet och överenskommelsen i engelsk originaltext med översättning till svenska bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga*.

Överenskommelsen träder i kraft under oktober månad 1975 sedan det föreskrivna minimiantalet länder har undertecknat denna. För land som efter ikraftträdandet undertecknar överenskommelsen träder den i kraft 30 dagar efter undertecknandet.

Översikt över järnmalmsmarknaden

Ännu omkring år 1960 svarade Västeuropa, Nordamerika och Sovjetunionen tillsammans för nära 75 % av världsproduktionen av järnmalm. Sedan mitten av 1960-talet har dock antalet länder med mer betydande järnmalmsbrytning ökat avsevärt. Således har en rad afrikanska och latinamerikanska länder liksom Australien och Indien fått ökande betydelse som järnmalmsproducenter. Produktionen i Västeuropa har under de senaste

15 åren stagnerat. Detta gäller dock inte Sverige. År 1974 var produktionen 37 miljoner ton vilket innebär en ökning med 30 % i förhållande till slutet av 1960-talet. Sveriges andel av världsproduktionen har sedan slutet av 1960-talet uppgått till ca 4,5 %.

Världsproduktionen av råstål var år 1974 mer än dubbelt så stor som år 1960 och närmare fyra gånger så stor som år 1950. Denna kraftiga produktionsökning har krävt betydligt ökade kvantiteter järnmalm. Detta har lett till en successiv stegring av den internationella handeln med järnmalm.

Sovjetunionen, EG-länderna, USA och Japan svarade år 1974 för drygt 70 % av världens stålproduktion. Av dessa länder är numera endast Sovjetunionen självförsörjande med järnmalm. EG-ländernas egen järnmalmsproduktion har av kostnads- och kvalitetsskäl successivt skurits ned. USA täcker ännu två tredjedelar av sitt malmbehov från egna gruvor men måste på grund av sin stora stålproduktion ändå importera betydande kvantiteter. Japan har knappast några egna malmreserver och är därför så gott som helt beroende av importerad järnmalm för sin stålproduktion.

De traditionella malmexportörerna från 1950-talets början har inte möjligheter att bygga ut sin järnmalmsindustri i någon större omfattning. Endast de svenska lapplandsgruvorna och Rio Doce-koncernens gruvor i Brasilien förlögar över malmreserver som har tillåtit en väsentlig ökning av produktionen. Övriga tillskott till malmmarknaden har sålunda huvudsakligen kommit från nya gruvor, där produktionen har tagits upp under de senaste decennierna, först i områdena runt Atlanten – Västafrika, Latinamerika och östra delen av Canada – och senare, sedan slutet av 1960-talet, också i Australien.

Världens fem största järnmalmsexportörer är i dag Australien, Brasilien, Sovjetunionen, Canada och Sverige. Deras betydelse som malmexportörer framgår av följande tabell.

	1950	% av	1960	% av	1973	% av
	Milj. ton	världs-handeln	Milj. ton	världs-handeln	Milj. ton	världs-handeln
Australien	–	–	–	–	73,7	20,5
Brasilien	0,1	0,3	5,4	4,2	43,0	12,0
Sovjetunionen	3,0	9,0	15,4	12,0	41,4	11,6
Canada	2,0	6,0	17,3	13,5	37,9	10,6
Sverige	12,9	38,6	19,4	15,1	32,9	10,0

Av tabellen framgår, att Sveriges andel av världshandeln trots betydande kvantitetsökning sjunkit från närmare 39 % år 1950 till 10 % år 1973.

Utvecklingsländerna svarade år 1973 för 44 % av den internationella handeln med järnmalm. Brasilien är den överlägset största exportören inom denna ländergrupp. Liberia, Indien och Venezuela exporterar var och en

kvantiteter på mellan 20 och 25 miljoner ton medan Mauretaniens, Chile och Peru alla redovisar en export på runt 10 miljoner ton malm vardera.

Järnmalmsexporten riktas i dag till två huvudmarknader, Västeuropa och Japan, och två sekundära marknader, Östeuropa och USA. De båda huvudmarknaderna mottar vardera en tredjedel av världsexporten medan de båda andra marknaderna tar emot omkring 12 % vardera. Japan har sedan år 1960 tredubblat sin andel av världsimporten.

Även om järnmalmsexporten fortfarande till övervägande delen söker sig till geografiskt näraliggande avnämare har utvecklingen inom sjötransportområdet möjliggjort malmskeppningar över betydande avstånd. Exempelvis går nu mer än hälften av den brasilianska malmen till Västeuropa och så mycket som 30 % till den japanska marknaden. Indiens och Australiens export går dock fortfarande huvudsakligen till Japan.

Den svenska järnmalmsexporten visar ett stabilt mönster. Ungefär 90 % säljs till länder i Västeuropa och resterande del huvudsakligen till Östeuropa. Värdet av den svenska järnmalmsexporten låg i slutet av 1960-talet kring en miljard kronor per år men har sedan år 1970 stigit kraftigt och uppgick under åren 1972–1974 till respektive 1376, 1537 och 1900 miljoner kronor. Sett till den totala svenska exporten har samtidigt järnmalmens betydelse värdemässigt minskat och dess andel utgör nu mindre än 3 %.

Eftersom den svenska malmen i ökad omfattning kommer att förbrukas inom landet kommer den svenska exporten av järnmalm sannolikt att stagnera. De länder som i dag planerar för stora utbyggnader inom järnmalmindustrin både för inhemsk konsumtion och, inte minst, för export är främst Australien, Brasilien, Sydafrika och Kanada. Allt talar för att det ökade behovet av järnmalm i de traditionella malmimportområdena kommer att kunna tillfredsställas från nya stora gruvprojekt i nämnda länder och från planerad nyproduktion även på andra håll t. ex. Västafrika.

Något världsprisindex för järnmalm finns inte, men de svenska exportpriserna har i stort sett följt utvecklingen på marknaden i sin helhet. Svensk malm har traditionellt sålts huvudsakligen på ettåriga kontrakt. En mycket stor del av 1960- och 1970-talens nya gruvor arbetar däremot med kontrakt vars giltighetstid omspannar längre perioder. Kvantiteterna i dessa kontrakt kan vara bundna så länge som 12–15 år, i några fall ännu längre. Priserna är i allmänhet fixerade för kortare tid, men fast avtalade priser för upp till fem–sju år kan förekomma. Sådana långsiktiga bindningar har ofta varit förutsättningen för att projektörerna för en ny gruva skall kunna uppbringa erforderligt kapital. Finansinstituten kräver nämligen garantier för en säker avsättning innan de ställer kapital till förfogande.

Sådana långtidskontrakt har många gånger visat sig ha en prispressande effekt på marknaden och har därför tillskrivits en del av orsakerna till att malmmarknaden under i synnerhet 1960-talet uppvisade en fallande pris-kurva. Huvudorsaken härtill var dock den obalans mellan utbud och efterfrågan som följde på vägen av nyexploateringar och kapacitetsutbyggnader

inom järnmalmsindustrin under särskilt 1960-talets förra hälft. Sedan till följd av en mer gynnsam konjunkturutveckling balansen på marknaden har kunnat återställas, har exportörerna särskilt under de senaste två åren fått väsentligt höjda malmpriser. Dessa prishöjningar måste emellertid ses mot bakgrunden av de starkt höjda kostnaderna inom järnmalmsindustrin.

Det ofördelaktiga utbytet av järnmalmsexporten, de ökande finansieringsbehoven vid nya gruvprojekt och önskemål om starkare kontroll över gruvnäringen har fått allt fler regeringar att engagera sig direkt i ländernas järnmalmsindustri. Nationalisering av gruvor, licenstvång vid export och införande av minimigränser för priser är exempel på regeringarnas hittills vidtagna åtgärder. Bland länder i vilka regeringarna har övertagit hela ansvaret för järnmalmsindustrin märks Algeriet, Mauretanien, Peru och Venezuela. I Indien och Brasilien är järnmalmsindustrin till ungefär hälften statsägd. I Australien och Canada är järnmalmssektorn helt privatägd. All järnmalmsexport från Australien är emellertid föremål för licensförfarande.

Mellanstatliga överläggningar om järnmalm

I och med tillkomsten år 1964 av UNCTAD (FN:s konferens för handels- och utvecklingsfrågor) ökade möjligheterna att på bred länderbas behandla problemen inom världshandeln med råvaror. Förhållandena på järnmalmsmarknaden kom på initiativ av malmproducerande utvecklingsländer att ägnas uppmärksamhet inom UNCTAD. Ursprungligen krävde dessa länder att en studiegrupp för järnmalm skulle upprättas. Det var dock först i januari 1970, som UNCTAD:s generalsekreterare under återopande av beslut vid den andra världshandelskonferensen (1968) om ett aktionsprogram på råvaruområdet kunde kalla till ett möte om järnmalm. Ett andra möte följde i februari 1972. I mötena deltog ett tjugofemtal länder, såväl malmproducerande länder som konsumentländer, bland dem Sverige.

Utvecklingsländerna framförde vid dessa möten krav på särskilda åtgärder för att stabilisera priserna. Industriländerna å andra sidan förespråkade individuella lösningar anpassade efter resp. lands behov. Någon enighet om specifika rekommendationer till de deltagande länderna kunde därför inte uppnås.

Utvecklingsländernas agerande i detta UNCTAD-arbete har grundats på det producentsamråd på järnmalmsområdet som dessa länder inledde vid tidpunkten för den andra världshandelskonferensen. Det första mötet med gruppen som har kommit att benämnas "de järnmalmsproducerande ländernas informella grupp" ägde rum i Caracas. Gruppen har haft till syfte att söka utforma en för medlemmarna gemensam prispolitik liksom ett produktions- och exportsamarbete. En inbjudan utgick år 1973 till Australien, Canada och Sverige att delta i gruppens möten. Som följd härav har dessa tre länder under åren 1973 och 1974 deltagit som observatörer.

Sedan strävandena att inom UNCTAD:s ram etablera ett bredare sam-

arbete på järnmalmområdet inte hade gett resultat, beslöt gruppen att uppdraga åt en expertgrupp bestående av Algeriet, Indien och Venezuela att utarbeta ett program för prisåtgärder och förslag till fastare institutionalisering av gruppen. En ministerkonferens samlades i Genève den 4–6 november 1974 under ordförandeskap av den indiske handelsministern. I konferensen deltog Algeriet, Australien, Brasilien, Filippinerna, Indien, Liberia, Mauretanien, Peru, Tunisien och Venezuela samt som observatörer Bolivia, Chile, Canada och Sverige, vilka dock inte företrädde på ministernivå. Konferensen förelades ett utkast till stadga för en mellanstatlig organisation med huvudsakliga uppgifter att samordna medlemsländernas nationella exportpolitik, harmonisera prispolitiken, skapa garantier för stabila, rättvisa och lönsamma priser och främja vidarebearbetning av malmen i produktionsländerna.

Enighet kunde inte nås om en organisation med de långtgående målsättningar som hade föreslagits. Australien, Brasilien, Canada och Sverige tog avstånd från en samordning av beslut i frågor angående produktion, priser och exportpolitik. Dessa fyra länder motsatte sig däremot inte bildandet av en särskild organisation för järnmalm för informationsutbyte om järnmalmsfrågor. De underströk också att konsumentländerna borde beredas tillfälle att delta.

Ministerkonferensen beslöt att tillsätta en kommitté på tjänstemannanivå, öppen för samtliga deltagande länder, med uppdrag att på grundval av de redovisade ståndpunkterna till en ny ministerkonferens ytterligare utreda formen och detaljerade regler för en organisation för järnmalmsexporterande länder.

Det nya stadgeförslag, som blev resultatet av kommitténs arbete, kom att i sina huvuddrag avse en organisation med den inriktning som hade förespråkats av i första hand Australien med stöd av Brasilien, Canada och Sverige. Förslaget godkändes som jag tidigare nämnt av en ny ministerkonferens i Genève den 2–3 april 1975.

Överenskommelsen

I det inledande avsnittet av överenskommelsen betonas järnmalmens betydelse för världsekonomin i allmänhet och för de avtalsslutande parterna i synnerhet. Önskvärdheten av att ökande resurser blir tillgängliga för medlemsländernas ekonomiska och sociala utveckling inom ramen för världsekonomin fortsatta tillväxt, och särskilt i förhållande till utvecklingsländernas behov, understryks. Vidare betonas behovet av ländernas permanenta suveränitet över naturtillgångarna liksom önskvärdheten av effektiv nationell kontroll över utvinningen av järnmalm inom medlemsländerna. Allmänt erkänns också behovet av att i varje form av samarbete mellan medlemsländerna ihågkomma importländernas intressen.

Bland mer preciserade syften med överenskommelsen (artikel 5) nämns först främjandet av ett nära samarbete för att tillvarata medlemsländernas

intressen beträffande den järnmalmsexporterande industrin. Exporthandeln med järnmalm skall tillförsäkras en ordnad och sund tillväxt och överenskommelsen skall hjälpa länderna att erhålla rättvisa och lönsamma inkomster från produktion, bearbetning och försäljning av järnmalm och därmed förbättrade exportintäkter och bytesförhållanden. Särskild tonvikt läggs vid vidarebearbetningen av malmen i medlemsländerna. För att möjliggöra för länderna att vidta lämpliga åtgärder skall för informationsutbyte och konsultationer om problemen inom järnmalmsindustrin en särskild organisation – Organisationen för järnmalmsexporterande länder – upprättas. Organisationen skall ha sitt säte i London. Medlemskap är öppet för de länder som har deltagit i förberedelsearbetet, dvs. Algeriet, Australien, Brasilien, Canada, Chile, Filippinerna, Indien, Liberia, Mauretania, Peru, Sierra Leone, Swaziland, Sverige, Tunisien och Venezuela.

Andra länder, som exporterar järnmalm eller har betydande järnmalmsreserver och har liknande intresseinriktning som medlemsländerna, kan efter ansökan bli medlemmar under förutsättning att samtliga medlemsländer lämnar sitt godkännande. Genom särskilda arrangemang skall organisationen kunna samarbeta med och konsultera andra organisationer. Sådana organisationer och länder, som inte är medlemmar av organisationen, skall kunna inbjudas delta i särskilda möten inom organisationen. I överenskommelsen har särskilt innefattats möjlighet för organisationen att arrangera konsultationer med importländer.

I organisationens högsta instanser, ministerkonferensen och styrelsen, deltar samtliga medlemsländer. Medan konferensen sammanträder en gång vartannat år har styrelsen två sammanträden årligen. Möjlighet finns dock att hålla extraordinära sammanträden med konferensen. För beslutsfattande krävs inom såväl ministerkonferens som styrelse enhällighet. Ministerkonferensen kan emellertid besluta att vissa frågor skall kunna avgöras på annat sätt än enhälligt.

Förberedelsearbete inför ministerkonferenserna och verkställande av deras beslut blir styrelsens huvuduppgifter vid sidan av överinseendet över organisationens allmänna funktioner. Det är också styrelsen som föranstaltar om konsultationer och samarbete med andra organisationer och ickemedlemsländer.

Sekretariatet skall förutom från styrelsen motta uppdrag också direkt från ministerkonferensen. Jämte regelbundna funktioner som insamlande och bearbetning av uppgifter om järnmalm för spridning till medlemsländerna förutses sekretariatet utföra ekonomiska och tekniska studier om bl. a. marknadsfrågor, transportproblem, teknologiska framsteg och deras effekter på järnmalmsförbrukningen och vidarebearbetningen. För att möjliggöra för sekretariatet att fullgöra dessa uppgifter skall medlemsländerna lämna all tillgänglig information.

I ledningen för sekretariatet skall stå en generalsekretär, som utses av ministerkonferensen för en fyraårsperiod. Sekretariatets personal skall

ha så bred nationell sammansättning som möjligt och rekryteras uteslutande från medlemsländerna. Högre tjänstemän skall tillsättas av styrelsen.

Överenskommelsen skall deponeras hos den indiska regeringen och skall undertecknas i New Delhi. Den träder i kraft trettio dagar efter det att sju länder har undertecknat den. Därefter skall den träda i kraft för varje ny signatärstat trettio dagar efter undertecknandet.

Styrelsen kan med enhällighet rekommendera en ändring av överenskommelsen. Sådan ändring skall träda i kraft trettio dagar efter det att den indiska regeringen har mottagit meddelande från samtliga medlemsländer om att ändringen har godkänts.

Ett medlemsland kan begära utträde ur organisationen. Utträde kan ske tidigast tolv månader efter en sådan begäran. Överenskommelsen kan också upphöra efter enhälligt beslut av medlemsländerna.

Föredraganden

Inom Förenta nationernas ram har under de två senaste årtiondena ett stort antal mellanstatliga organ för olika råvaror upprättats. I några fall har samarbetssträvandena lett fram till råvaruavtal där de deltagande länderna har gjort åtaganden om prispolitik och andra marknadsreglerande åtgärder. I andra fall har samarbetet tagit sig mer anspråklösa former. På mineralområdet existerar ett råvaruavtal för tenn medan frågor angående volfram behandlas inom en kommitté under UNCTAD och bly- och zinkfrågor inom en fristående studiegrupp. Deltagandet i de inom FN tillkomna organen är öppet för samtliga medlemsländer. I dessa organ är således både producent- och konsumentintressen företrädda.

De råvaruproducerande utvecklingsländerna har särskilt under de senaste åren utvidgat sitt samarbete. Det främsta målet har varit att skapa förutsättningar för en gynnsammare prisutveckling för resp. råvara. Mot bakgrund av de begränsade resultat, som producenterna hittills har uppnått i förhandlingar med konsumenterna i olika internationella organ är det naturligt, att producenterna har kommit till slutsatsen att deras intressen bäst tillvaratas genom samarbete inom den egna kretsen. Den svenska regeringen har inom FN uttalat sympati för producentsamarbete mellan utvecklingsländerna med hänsyn till dessa länders speciella förhållanden. Samtidigt har den svenska regeringen betonat, att producentsamarbetet måste ske med beaktande av andra länders och folks legitima intressen.

Ett samarbete mellan u-landsproducenter av järnmalm etablerades i lösa former redan år 1968. Samtidigt sökte dessa länder få till stånd en allmän genomgång inom UNCTAD:s ram av problemen på järnmalmområdet. Som en följd härav hölls åren 1970 och 1972 möten inom UNCTAD med intresserade länder, bland dem Sverige. Bl. a. mot bakgrund av en långvarig ogynnsam prisutveckling för järnmalm önskade utvecklingsländerna att arbetet skulle inriktas på konkreta åtgärder i marknadshänseende. Dessa möten

resulterade emellertid endast i en analys av marknaden och ett uppdrag åt UNCTAD-sekretariatet att genomföra vissa studier.

Efter UNCTAD-mötena beslöt u-landsproducenterna att intensifiera sitt samarbete. Med hänsyn till Australiens, Canadas och Sveriges stora betydelse i världshandeln med järnmalm befanns det dock önskvärt att utsträcka samarbetet till dessa länder. Australien, Canada och Sverige var inte beredda att medverka i ett långtgående samarbete av det slag som u-länderna syntes eftersträva men beslöt år 1973 att delta som observatörer i gruppen. De tre länderna ställde sig positiva till ett informationsutbyte, företrädesvis inom UNCTAD, där samtliga intresserade länder kunde delta.

I november 1974, då utvecklingsländerna samlades till en ministerkonferens för att fastställa ett aktionsprogram inriktat på en harmonisering av marknadspolitiken inom ramen för en särskild organisation för järnmalms-exporterande länder deltog Australien och som observatörer Canada och Sverige. Samtidigt som flertalet utvecklingsländer slöt upp bakom ett av Algeriet, Indien och Venezuela utarbetat förslag till aktionsprogram intog industriländerna med stöd av Brasilien samma ståndpunkt som tidigare. Man kunde dock enas om att tillsätta en kommitté med uppgift att utreda formen och reglerna för en organisation.

I kommittén, i vilken samtliga vid ministerkonferensen företrädde länder deltog, utarbetades en stadga för en järnmalmsorganisation vilken tillgodosåg de synpunkter som hade förts fram av de tre industriländerna och Brasilien. Därmed kunde Sverige vid ministerkonferensen i Genève den 2-3 april 1975 godta texten till en överenskommelse om grundande av en sådan organisation.

Sverige har under kommittéarbetet verkat för att organisationen skulle bli enbart ett forum för informationsutbyte och konsultationer. Sverige har sålunda tagit klart avstånd från en organisation av kartellkaraktär med möjlighet att ingripa i marknadsreglerande syfte. Avgörande har härvid varit principinställningen att internationellt råvarusamarbete bör bygga på samverkan mellan konsumenter och producenter. Ett samarbete mellan producenter kan inte ersätta en sådan bredare samverkan men kan utgöra ett steg mot en sådan och kan på detta sätt bli konstruktivt. Härtill kommer att järnmalmsmarknaden har en så speciell karaktär att målet för organisationen måste bli begränsat. Det räcker i det sammanhanget att peka på det komplicerade handelsmönstret, integrationen med stålindustrin och den stora spridningen av naturtillgångarna.

Den överenskommelse som nu har träffats anger – i enlighet med den svenska inställningen – att organisationens huvuduppgift är att främja en balanserad global utveckling av järnmalmsindustrin genom att skapa bättre förutsättningar för varje enskilt medlemsland att vidta lämpliga åtgärder avpassade till de egna problemen.

Från svensk sida har vid flera tillfällen understrukits att det är nödvändigt att producentländerna utvecklar nära kontakter med konsumentländerna.

Detta har särskilt beaktats vid utformandet av organisationens stadgar och avspeglar sig i att styrelsen skall ta initiativ till särskilda överläggningar med konsumenterna. Det är från svensk synpunkt av stor betydelse att organisationen för en öppen och generös politik i detta avseende vilket också skulle stärka organisationens roll inom det internationella samarbetet.

Sverige deltar aktivt i ett stort antal mellanstatliga råvaruorgan. Detta skall i första hand ses som ett uttryck för viljan att stödja utvecklingsländerna. Mot bakgrund av de betydande svenska erfarenheterna på järnmalmområdet är det naturligt att de järnmalmsexporterande utvecklingsländerna har varit angelägna om Sveriges medverkan i en järnmalmorganisation. Det är uppenbart att utvecklingsländerna i betydande omfattning modifierat sina ursprungliga önskemål beträffande organisationens uppgifter i en önskan att förmå länder som Australien, Canada och Sverige att ansluta sig. De har även gått med på att enhällighetsprincipen skall gälla för alla beslut.

För att organisationen skall kunna inleda sitt arbete krävs att överenskommelsen slutligt godkänns av sju länder. Den har nu godkänts av Algeriet, Chile, Indien, Mauretanien, Venezuela, Australien, Peru, Sierra Leone och Tunisien. En konstituerande ministerkonferens är planerad till den 23–24 oktober 1975.

Under det förberedande arbetet har enighet rått om att organisationen, åtminstone inte till en början påfordrar några mer omfattande sekretariatsresurser. Det är viktigt att resurserna koncentreras till vissa grundläggande uppgifter såsom att klarlägga skilda aspekter av järnmalmsmarknaden. Organisationen kan härigenom bygga upp ett allmänt förtroende för sin verksamhet. För organisationens första verksamhetsår har kostnaderna preliminärt beräknats uppgå till ett belopp motsvarande omkring 500 000 US\$ som skall delas lika mellan medlemsländerna.

Frågan om ett svenskt medlemskap i organisationen har varit föremål för överläggningar med företrädare för berörda branschintressen. Några invändningar mot svensk medverkan har därvid inte anförts under förutsättning att verksamheten inte gäller marknadsreglerande åtgärder. Från branschens sida har särskilt understrukits betydelsen av att organisationen snarast möjligt skapar former för nära kontakter med importländerna.

De svenska synpunkterna på vilka uppgifter som en organisation för järnmalmsexporterande länder bör ha har tillgodosetts. Efter samråd med industriministern som har att handlägga frågor om svensk mineralpolitik vill jag därför förorda att Sverige bör bli medlem av organisationen. Jag bedömer det som värdefullt för Sverige att delta i ett mellanstatligt informationsutbyte på järnmalmområdet. Med den inriktning som organisationen har fått, bör den kunna bli till nytta för alla parter, inte minst utvecklingsländerna. Jag vill särskilt peka på att en förbättrad information om marknadsförhållandena skapar förutsättningar för en bättre anpassning av investeringsplaner till långsiktiga efterfrågetendenser och därmed för en mer balanserad utveckling

av handeln med järnmalm. Det är min förhoppning att Sverige utifrån erfarenheterna på området skall kunna göra konstruktiva insatser i organisationens arbete.

Sveriges finansiella förpliktelser inskränker sig till bidraget till organisationens administrativa budget. Storleken av detta bidrag kan inte anges nu. I enlighet med riksdagens beslut (prop. 1966:1 bil. 12 s. 169, SU 1966:10, rskr 1966:10) torde utgifterna under budgetåret 1975/76 för Sveriges deltagande i organisationen få betalas från tionde huvudtitelns förslagsanslag C 2 Bidrag till vissa internationella byråer m. m., anslagsposten Övrigt.

Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att godkänna överenskommelsen om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder.

Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

Final Act of the Ministerial Meeting of Iron Ore Exporting Countries

The first Ministerial Meeting of Iron Ore Exporting Countries held in Geneva 4–6 November 1974 had established a Preparatory Committee of Senior Officials to examine, in depth, the form and detailed provisions for an Association of Iron Ore Exporting Countries and to report to a Ministerial Meeting to be held in March/April 1975. The Ministerial Meeting was held in Geneva 2–3 April 1975 under the Chairmanship of Professor D. P. Chattopadhyaya, Minister of Commerce, India.

2. The following countries were represented:

Algeria	Mauritania
Australien	Peru
Brazil	Philippines*
Canada*	Sierra Leone
Chile	Sweden
India	Tunisia*
Liberia	Venezuela

3. The Ministerial Meeting approved the text of an Agreement, providing for the establishment of an association to be known as the Association of Iron Ore Exporting Countries, which reads as follows:

Agreement Establishing the Association of Iron Ore Exporting Countries

PREAMBLE

The Contracting Parties

Conscious of the importance of iron ore, which is a non-renewable resource, to the world economy in general and to their own national economies in particular;

*Observer

Slutakt från ministermötet för järnmalmsexporterande länder

Det första ministermötet för järnmalmsexporterande länder, vilket ägde rum i Genève den 4–6 november 1974, hade tillsatt en förberedande kommitté av högre tjänstemän i syfte att utreda förmen och reglerna för en organisation för järnmalmsexporterande länder och att avge rapport till ett ministermöte som skulle hållas i mars eller april 1975. Ministermötet ägde rum i Genève den 2–3 april 1975 under ordförandeskap av professorn D. P. Chattopadhyaya, handelsminister i Indien.

2. Följande länder var representerade:

Algeriet	Mauretanien
Australien	Peru
Brasilien	Filippinerna*
Canada*	Sierra Leone
Chile	Sverige
Indien	Tunisien*
Liberia	Venezuela

3. Ministermötet godkände texten till en överenskommelse om grundandet av en organisation under benämningen Organisationen för järnmalmsexporterande länder. Texten lyder sålunda:

Överenskommelse om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder

INLEDNING

De fördragsslutande parterna

som är medvetna om hur betydelsefull järnmalmen, vilken utgör en resurs som icke kan förnyas, är för världsekonomin i allmänhet och för deras egna nationella ekonomier i synnerhet;

*Observatör

Convinced of the need for close co-operation among Member countries with a view to safeguarding their interests in relation to the iron ore export industry;

Believing that such co-operation will contribute to the improvement of international market conditions for iron ore;

Recognising that in any co-operative effort of this nature the interests of importing countries would need to be borne in mind;

Recognising further the desirability of increasing resources available for the economic and social development of Member countries, consistent with the sustained growth of the world economy and, in particular, with the development needs of the developing countries;

Conscious of the need to safeguard their permanent sovereignty over their natural resources;

Recognising the desirability of effective national control over the exploitation of iron ore within Member countries;

Have agreed as follows:

CHAPTER I

Establishment

Article 1

The Association of Iron Ore Exporting Countries (hereinafter referred to as the Association) is hereby established.

CHAPTER II

Membership

Article 2

Membership of the Association shall be open to:

- (a) Algeria, Australia, Brazil, Canada, Chile, India, Liberia, Mauritania, Philippines, Peru, Sierra Leone, Swaziland, Sweden, Tunisia and Venezuela;

som är övertygade om behovet av ett nära samarbete mellan medlemsländerna i syfte att tillvarata deras intressen beträffande den järnmalmsexporterande industrin;

som utgår från att ett sådant samarbete kommer att bidra till en förbättring av de internationella marknadsförhållandena för järnmalm;

som erkänner att de importerande ländernas intressen bör ihåggas vid varje samarbete av denna natur;

som vidare erkänner önskvärdheten av att ökande resurser görs tillgängliga för medlemsländernas ekonomiska och sociala utveckling i förenlighet med världsekonomin fortsatta tillväxt och, särskilt, med utvecklingsländernas utvecklingsbehov;

som är medvetna om behovet att trygga sin ständiga suveränitet över sina naturtillgångar;

som erkänner önskvärdheten av effektiv nationell kontroll över utvinningen av järnmalm inom medlemsländerna;

har för detta ändamål överenskommit följande:

KAPITEL I

Grundande

Artikel 1

Organisationen för järnmalmsexporterande länder (härefter kallad organisationen) grundas härmed.

KAPITEL II

Medlemskap

Artikel 2

Följande länder kan bli medlemmar i organisationen

- (a) Algeriet, Australien, Brasilien, Canada, Chile, Indien, Liberia, Mauretanien, Filippinerna, Peru, Sierra Leone, Swaziland, Sverige, Tunisien och Venezuela;

- (b) Any other country exporting, or holding substantial reserves of, iron ore and with similar interests to those of the Member countries;

Article 3

Countries which sign this Agreement in accordance with Article 35 shall become Member countries of the Association.

Article 4

A country referred to in Article 2 (b) may, after the Agreement enters into force, apply for membership of the Association and may become a Member country upon the unanimous acceptance of the existing Member countries and signature of this Agreement in accordance with Article 36.

CHAPTER III

Objectives

Article 5

The objectives of the Association are:

- (a) To promote close co-operation among Member countries with a view to safeguarding their interests in relation to the iron ore export industry;
- (b) To ensure the orderly and healthy growth of export trade in iron ore;
- (c) To assist Member countries to secure fair and remunerative returns from the exploitation, processing and marketing of iron ore with a view to improving their export earnings and terms of trade;
- (d) To contribute to the economic and social development of Member countries and in particular to encourage further processing of iron ore in Member countries including into iron and steel; and

- (b) Andra länder som exporterar järnmalm eller har betydande järnmalmsreserver och som har liknande intressen som medlemsländerna;

Artikel 3

Länder som undertecknar denna överenskommelse i enlighet med artikel 35 blir medlemmar i organisationen.

Artikel 4

Land som åsyftas i artikel 2 (b) får efter det att överenskommelsen trätt i kraft ansöka om medlemskap i organisationen och kan bli medlem efter enhälligt godkännande av medlemsländerna och efter undertecknande av denna överenskommelse i enlighet med artikel 36.

KAPITEL III

Syften

Artikel 5

Organisationens syften är:

- (a) att främja ett nära samarbete mellan medlemsländerna i syfte att trygga deras intressen beträffande den järnmalmsexporterande industrin;
- (b) att säkra en ordnad och sund tillväxt av järnmalmsexporten;
- (c) att bistå medlemsländerna att erhålla en rättvis och lönsam avkastning från utvinningen, bearbetningen och försäljningen av järnmalm i syfte att förbättra deras exportinkomster och bytesförhållanden;
- (d) att bidra till medlemsländernas ekonomiska och sociala utveckling och särskilt att främja vidarebearbetning av järnmalm i medlemsländerna till bl. a. järn och stål: samt

- (e) To provide a forum for the exchange of information and effective and meaningful consultations on problems relating to the iron ore export industry with a view to enabling Member countries to take appropriate action.

- (e) att utgöra ett forum för informationsutbyte samt effektiva och meningsfyllda konsultationer om problem beträffande den järnmalmsexporterande industrin i syfte att möjliggöra för medlemsländerna att vidta lämpliga åtgärder.

CHAPTER IV

Organisation

Article 6

The association shall consist of the following organs:

- (a) The Conference of Ministers;
- (b) The Board, and
- (c) The Secretariat

KAPITEL IV

Organisation

Artikel 6

Organisationen skall bestå av följande organ:

- (a) ministerkonferensen,
- (b) styrelsen och
- (c) sekretariatet.

CHAPTER V

The Conference of Ministers

Article 7

The Conference of Ministers shall be the supreme authority of the Association and shall concern itself with the attainment of the objectives of the Association.

Article 8

The Conference of Ministers shall consist of delegations representing the Member countries. It will ordinarily meet once in two years. Extraordinary sessions may also be held at the request of a Member country supported by two-thirds of the Member countries.

Article 9

All decisions of the Conference of Ministers shall require unanimous agreement of the Representatives of Member countries present. Each Member country shall be entitled to one

KAPITEL V

Ministerkonferensen

Artikel 7

Ministerkonferensen skall vara organisationens högsta myndighet och skall sträva efter att uppnå dess syften.

Artikel 8

Ministerkonferensen består av delegationer från samtliga medlemsländer. Den skall normalt sammanträda en gång vartannat år. Extra sammanträden kan hållas på begäran av medlemsland om två tredjedelar av medlemsländerna stödjer en sådan begäran.

Artikel 9

Alla beslut av ministerkonferensen kräver enhälligt godkännande av närvarande ombud från medlemsländerna. Varje medlemsland har en röst. Konferensen kan emellertid be-

vote. The Conference may, however, determine from time to time, by unanimous agreement, the matters which may be decided otherwise and the manner of doing so.

Article 10

Sessions of the Conference of Ministers shall normally be held at the headquarters of the Association.

CHAPTER VI

The Board

Article 11

The Board shall consist of representatives of Member countries. It shall meet twice a year at the headquarters of the Association with the same voting requirements as the Conference of Ministers. Extraordinary sessions may also be held at the request of a Member country supported by two-thirds of the Member countries.

Article 12

The Board shall:

- (a) direct the management of the affairs of the Association and implement the decisions of the Conference of Ministers;
- (b) submit reports and make recommendations to the Conference of Ministers;
- (c) approve the annual budget of the Association;
- (d) consider the annual report of the Secretary-General on the activities of the Association; and
- (e) prepare the agenda for sessions of the Conference of Ministers.

Article 13

The Board may make any suitable arrangements for consultation and co-operation

stämman från fall till fall, genom enhällighet, vilka frågor som kan avgöras på annat sätt och formerna härför.

Artikel 10

Ministerkonferensens sammanträden skall normalt hållas där organisationen har sitt säte.

KAPITEL VI

Styrelsen

Artikel 11

Styrelsen består av ombud från samtliga medlemsländer. Den skall sammanträda två gånger om året där organisationen har sitt säte, varvid samma röstningsregler skall gälla som för ministerkonferensen. Extra sammanträden kan hållas på begäran av ett medlemsland om två tredjedelar av medlemsländerna stödjer en sådan begäran.

Artikel 12

Styrelsen skall

- (a) leda verksamheten inom organisationen samt verkställa ministerkonferensens beslut;
- (b) framlägga rapporter och avge rekommendationer till ministerkonferensen;
- (c) godkänna organisationens årliga budget;
- (d) granska generalsekreterarens årsredogörelse för organisationens verksamhet;
- (e) utarbeta dagordningen för ministerkonferensens sammanträden.

Artikel 13

Styrelsen kan vidta lämpliga åtgärder för konsultationer och samarbete med andra or-

with other organisations. To this end, the Board may *inter alia* invite such organisations or non-Member countries to attend particular meetings held under the auspices of the Association as special invitees.

Article 14

The Board shall make mutually acceptable arrangements for consultation with importing countries.

Article 15

The Board shall be responsible for the supervision and evaluation of the technical, consultative and executive functions of the Secretariat and may direct the Secretariat to prepare studies relating to the iron ore industry, having due regard to the work being undertaken by other organisations.

Article 16

The Board may appoint technical committees to study and report on various aspects of the iron ore industry.

CHAPTER VII

The Secretariat

Article 17

The Secretariat shall receive instructions from the Conference of Ministers and the Board and act according to their decisions.

Article 18

The main functions of the Secretariat shall be:

- (a) to request, collect, centralise and process information related to iron ore and provide such information comprehensively to Member countries;

organisationer. I detta syfte kan styrelsen inbjuda bl. a. sådana organisationer eller icke-medlemsländer att som särskilt inbjudna delta i särskilda sammanträden inom organisationen.

Artikel 14

Styrelsen skall vidta ömsesidiga godtagbara åtgärder för konsultationer med importländer.

Artikel 15

Styrelsen skall vara ansvarig för tillsyn och granskning av sekretariatets tekniska, konsultativa och verkställande uppgifter och kan uppdra åt sekretariatet att göra utredningar om järnmalmsindustrin, varvid skall beaktas arbetet inom andra organisationer.

Artikel 16

Styrelsen kan tillsätta tekniska kommittéer för att utreda och avge rapport om olika aspekter av järnmalmsindustrin.

KAPITEL VII

Sekretariatet

Artikel 17

Sekretariatet skall motta instruktioner från ministerkonferensen och styrelsen samt handla i enlighet med deras beslut.

Artikel 18

Sekretariatets huvuduppgifter skall vara

- (a) att begära, insamla, centralisera och bearbeta information beträffande järnmalm samt att förse medlemsländerna med sådan omfattande information;

- (b) to advise on relevant matters upon request by Member countries; and
- (c) to undertake economic and technical studies on, *inter alia*, the demand and supply position for iron ore, trends in prices, scrap availability, marketing, transportation problems, technological advances and their impact on the consumption of iron ore and processing.

Article 19

In order to enable the Secretariat to carry out the above functions, the Member countries shall give it all possible information.

Article 20

The Secretariat shall consist of the Secretary-General and such administrative, research and other technical staff as may be required for the discharge of its functions.

Article 21

The Secretary-General shall be appointed by the Conference of Ministers for a term of four years and shall be eligible for reappointment.

Article 22

Members of the staff of the Secretariat, except staff engaged in a temporary or consultative capacity, shall be nationals of a Member country. Senior administrative and technical staff shall be appointed by the Board on the recommendation of the Secretary-General. In the appointment of such staff, the Board shall endeavour to secure the widest possible representation of nationals of Member countries which is consistent with efficiency.

Article 23

The Secretary-General shall co-ordinate the functions of the Secretariat and carry out such

- (b) att på begäran av medlemsländerna ge råd i tillämpliga ärenden; samt
- (c) att utföra ekonomiska och tekniska utredningar om bl. a. efterfrågan och utbud på järnmalm, pristrender, tillgång på järnskrot, försäljning, transportproblem, tekniska framsteg och deras effekter på konsumtionen av järnmalm samt bearbetningen.

Artikel 19

För att möjliggöra för sekretariatet att genomföra ovanstående uppgifter skall medlemsländerna lämna all tillgänglig information.

Artikel 20

Sekretariatet består av generalsekreteraren och sådan administrativ, teknisk samt utredande personal som erfordras för att det skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 21

Generalsekreteraren skall utses av ministerkonferensen för en period av fyra år och skall kunna återväljas.

Artikel 22

Sekretariatets personal, med undantag av personal som anställs tillfälligt eller på konsultativ basis, skall vara medborgare i medlemsland. Högre tjänstemän och teknisk personal skall tillsättas av styrelsen på rekommendation av generalsekreteraren. Vid tillsättandet av sådan personal skall styrelsen söka tillförsäkra bredast möjliga nationella sammansättning som är förenlig med effektiviteten.

Artikel 23

Generalsekreteraren skall samordna sekretariatets funktioner samt utföra de uppgifter

functions as are assigned to him by the Conference of Ministers and the Board. In particular the Secretary-General shall:

- (a) act as the representative of the Secretariat;
- (b) supervise the work of the Secretariat;
- (c) make recommendations to the Board;
- (d) engage technical and administrative personnel for the Secretariat according to the instructions of the Board;
- (e) before the beginning of the financial year, submit a draft annual budget of the Association to the Board;
- (f) where necessary, submit a supplementary budget to the Board after the beginning of the financial year;
- (g) authorise expenditure within the approved budget;
- (h) as soon as possible after the close of each financial year, but not later than sixty days thereafter, submit to the Board an annual report of the activities of the Association, including an audited statement of receipts and expenditure in respect of that year.

Article 24

The officials of the Secretariat shall neither seek nor accept instructions from any Member country or from any source outside the Association.

Article 25

The Governments of Member countries shall respect the international character of the functions of the officials of the Secretariat and shall not endeavour to influence them in the performance of their duties.

Article 26

The officials of the Secretariat shall not have any financial interest in the iron ore or related industries.

som föreläggs honom av ministerkonferensen och styrelsen. Generalsekretären skall särskilt:

- (a) företräda sekretariatet;
- (b) leda sekretariatets arbete;
- (c) avge rekommendationer till styrelsen;
- (d) anställa teknisk och administrativ personal till sekretariatet i enlighet med styrelsens instruktioner;
- (e) före räkenskapsårets början underställa styrelsen ett förslag till årsbudget;
- (f) vid behov förelägga styrelsen en tilläggsbudget efter räkenskapsårets början;
- (g) lämna bemyndigande till utbetalningar inom ramen för den godkända budgeten;
- (h) snarast möjligt efter varje räkenskapsårs slut, dock icke senare än sextio dagar därefter, förelägga styrelsen en årsredogörelse för organisationens verksamhet med en granskad räkenskapsberättelse.

Artikel 24

Sekretariatets tjänstemän skall varken begära eller motta instruktioner från medlemsland eller från något annat håll än från organisationen.

Artikel 25

Medlemsländernas regeringar skall respektera den internationella karaktären på sekretariatstjänstemännens uppgifter och icke söka påverka dem i utövandet av deras åligganden.

Artikel 26

Sekretariatets tjänstemän skall inte ha några ekonomiska intressen i järnmalsindustrin eller angränsande industrier.

CHAPTER VIII

Institutional matters

Article 27

The Conference of Ministers shall draw up rules and regulations for the conduct of the business of the Association consistent with the provisions of this Agreement.

Article 28

The official languages of the Association shall be English, Spanish and French.

Article 29

The headquarters of the Association shall be located in London.

Article 30

The Association shall conclude with the Government of the United Kingdom an agreement relating to the status of the Association and to the privileges and immunities to be recognised and granted in respect of the Secretariat and its staff.

Article 31

The Association shall have in the territory of each Member country such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions under this Agreement. In any legal proceedings, the Association shall be represented by the Secretary-General.

Article 32

The expenses of the Association shall be met by equal annual contributions from Member countries. The financial year of the Association shall commence on 1 January and end on 31 December each year.

KAPITEL VIII

Institutionella frågor

Artikel 27

Ministerkonferensen skall uppställa regler och föreskrifter för ledningen av organisationens verksamhet i enlighet med bestämmelserna i denna överenskommelse.

Artikel 28

Organisationens officiella språk skall vara engelska, franska och spanska.

Artikel 29

Organisationen skall ha sitt säte i London.

Artikel 30

Organisationen skall med den brittiska regeringen ingå en överenskommelse om organisationens ställning och de privilegier och immuniteter som skall tillerkännas sekretariatet och dess personal.

Artikel 31

Organisationen skall inom varje medlemslands område ha den rättsliga handlingsförmåga som kan vara erforderlig för utövandet av dess funktioner enligt denna överenskommelse. I rättegångar och vid andra rättsliga förfaranden skall organisationen representeras av generalsekreteraren.

Artikel 32

Organisationens utgifter skall bestridas genom lika stora årliga bidrag från medlemsländerna. Organisationens räkenskapsår skall börja den 1 januari och sluta den 31 december varje år.

Article 33

Contributions to the budget shall be paid in freely convertible currency into the Association's banking account in one instalment, which shall become due in January of each year.

Article 34

The representative of a country whose contributions are in arrears by more than twelve months shall not be entitled to vote in meetings of the Board while the payments remain in arrears.

CHAPTER IX

Final Clauses

Article 35

This Agreement shall remain open at New Delhi for signature by the duly accredited representatives of the countries listed in Article 2 (a) of this Agreement.

Article 36

This Agreement shall enter into force thirty days after signature by seven countries. Thereafter it shall enter into force for each new signatory country thirty days after signature.

Article 37

The Board may by unanimous vote recommend to Member countries an amendment to this Agreement. Such amendment shall enter into force thirty days after receipt by the Government of India of the last notification of acceptance of the amendment by Member countries.

Artikel 33

Bidrag till budgeten skall under januari månad årligen inbetalas i fritt konvertibel valuta på organisationens bankkonto.

Artikel 34

Ombud för land vars bidrag uteblivit över tolv månader skall icke vara berättigat att rösta vid styrelsesammanträden förrän bidraget inbetalats.

KAPITEL IX

Avslutande bestämmelser

Artikel 35

Överenskommelsen skall i New Delhi vara öppen för undertecknande av vederbörligen befullmäktigade ombud från de i artikel 2 (a) i denna överenskommelse uppräknade länderna.

Artikel 36

Överenskommelsen skall träda i kraft trettio dagar efter undertecknande av sju länder. Därefter skall den för varje nytt signatärland träda i kraft trettio dagar efter undertecknandet.

Artikel 37

Styrelsen kan med enhällighet rekommendera medlemsländerna en ändring av denna överenskommelse. Sådan ändring skall träda i kraft trettio dagar efter det att Indiens regering erhållit meddelande om att alla medlemsländer godkänt ändringen.

Article 38

This Agreement and any amendments thereto shall be registered with the United Nations.

Article 39

A Member country may withdraw from the Association by lodging a written notice of intention to withdraw with the Government of India which shall transmit certified copies of the notice to each Member country. Unless this notice is revoked or modified the withdrawal shall take effect twelve months after the date on which the notice was received by the Government of India.

Article 40

A Member country which withdraws from the Association shall honour any financial obligations incurred during its membership of the Association.

Article 41

This Agreement may be terminated by the affirmative votes of all Member countries.

Article 42

The original of this Agreement, of which the English, Spanish and French texts are equally authoritative, shall be deposited with the Government of India which shall transmit certified copies thereof to each signatory country.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised to this effect by their respective governments, have signed this Agreement on the dates opposite their respective signatures.

In witness whereof the Representatives of the undermentioned countries have signed this Final Act.

Done at Geneva on the third day of April One Thousand Nine Hundred and Seventy-

Artikel 38

Överenskommelsen och ändringar av densamma skall inregistreras hos Förenta Nationerna.

Artikel 39

Medlemsland kan utträda ur organisationen genom att inge ett skriftligt meddelande här- om till Indiens regering, som skall översända bestyrkta avskrifter av meddelandet till varje medlemsland. Om meddelandet icke återtogs eller ändras, skall utträdet träda i kraft tolv månader efter den dag då meddelandet mot- togs av Indiens regering.

Artikel 40

Medlemsland som utträder ur organisationen skall betala de skulder det ådragit sig under medlemskapet.

Artikel 41

Denna överenskommelse kan upphöra genom enhälligt beslut av medlemsländerna.

Artikel 42

Originalen till denna överenskommelse, var- av de engelska, franska och spanska texterna äger lika vitsord, skall deponeras hos Indiens regering, som skall översända bestyrkta av- skrifter därav till varje signatärland.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade av sina re- spektive regeringar, undertecknat denna över- enskommelse vid den tidpunkt som anges in- till deras respektive namnteckningar.

Till bekräftelse härav har ombuden för nedan nämnda länder undertecknat denna slutakt.

Som skedde i Genève den 3 april 1975 i ett originalsexemplar på engelska, franska och spanska språken, vilket skall deponeras hos In-

five in one original in the English, French and Spanish languages which shall be deposited with the Government of India, and a certified copy of which shall be delivered to the Delegates having participated in the Ministerial Meeting.

For Algeria

Sd: B Abdesselam

For Australia

Sd: D.R. Willesee

For Brazil

Sd:Aecio Ronald Gomes da Costa with the reservation made in the afternoon meeting in the second of April 1975

For Chile

Sd: A. Toro

For India

Sd:D.P. Chattopadhyaya

For Mauritania

Sd: S.M. Ould Cheikh Abdallahi

For Peru

Sd: A. Tord

For Sierra Leone

Sd: S.B. Kawusu-Konteh

For Sweden

Sd: K-O. Feldt

For Tunisia

Sd: M.S. Lejri

For Venezuela

Sd: M. Perez-Guerrero

diens regering och varav en bestyrkt avskrift skall överlämnas till de i ministermötet deltagande delegaterna.

För Algeriet

underteckn: B. Abdesselam

För Australien

underteckn: D.R. Willesee

För Brasilien

underteckn: Aecio Ronald Gomes da Costa med det vid eftermiddagsmötet den 2 april 1975 gjorda förbehållet

För Chile

underteckn: A. Toro

För Indien

underteckn: D.P. Chattopadhyaya

För Mauretanien

underteckn: S.M. Ould Cheikh Abdallahi

För Peru

underteckn: A. Tord

För Sierra Leone

underteckn: S.B. Kawusu-Konteh

För Sverige

underteckn: K-O. Feldt

För Tunisien

underteckn: M.S. Lejri

För Venezuela

underteckn: M. Perez-Guerrero

Innehåll

Propositionen	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Utdrag av protokoll den 16 oktober 1975	2
Inledning	2
Översikt över järnmalmsmarknaden	2
Mellanstatliga överläggningar om järnmalm	5
Överenskommelsen	6
Föredraganden	8
Hemställan	11
Beslut	11

Bilaga

Slutakt från ministermötet med järnmalmsexporterande länder och överenskommelse om grundande av Organisationen för järnmalmsexporterande länder.